A registered Political Party
ECI Registration No. 56/89/2011/PPS-I

మై హీ భారత్ యొక్క ప్రకటన

డా. సుబోధ్ చంద్ర రాయ్
ఎమ్.ఎస్సి., పిహెచ్.డి., న్యాయవాది
జాతీయ అధ్యక్షులు

భారతదేశం, అనగా ఇండియా, స్వతంత్ర, సార్వభౌమ, ప్రజాస్వామ్య దేశమని ప్రకటించుకుంటుంది. ప్రజాస్వామ్యానికి ఒక ముఖ్య సూత్రం ఏమిటంటే, మెజారిటీ ప్రజల ఇష్టానుసారం పాలన జరగాలి, వారి కోరికలు నెరవేర్చబడాలి. భారత్‌ను ఒక పనిచేసే ప్రజాస్వామ్యంగా అంగీకరిస్తే, ఇక్కడ జరిగే ప్రతిదీ ఈ మెజారిటీ ఇష్టానికి ప్రత్యక్ష వ్యక్తీకరణగా భావించబడాలి. కాబట్టి, లక్షలాది మందిని పీడిస్తున్న విస్తృతమైన ఆకలి, నిరక్షరాస్యత, నిరుద్యోగం మరియు అనారోగ్యం, చట్టబద్ధమైన అధికారం ముసుగులో రాష్ట్రం యొక్క విపరీతమైన మరియు ఏకపక్ష చర్యలు మరియు సమాజంలోని ప్రతి స్థాయిలో వ్యాపించి ఉన్న విపరీతమైన, స్థానిక అవినీతి - ఇవన్నీ మన సంపూర్ణ,

నిస్సందేహ నిశ్శబ్దాన్ని కోరుతున్నాయి. ఎందుకంటే, ప్రజాస్వామ్యం యొక్క ఈ నాటకం ఏదైనా నిజం కలిగి ఉంటే, మన స్పష్టమైన, సామూహిక సమ్మతి లేకుండా ఈ అసహ్యకరమైన వాస్తవాలు ఏవీ ఉండవు.

తండ్రి తన కుటుంబానికి పోషణ అందించినట్లే, రైతులు దేశం మొత్తానికి పోషణ అందిస్తారు. ఇది తార్కికంగా వ్యవసాయ సమాజాన్ని "దేశ పితామహుడు" అనే సరైన బిరుదుకు పెంచుతుంది. అయినప్పటికీ, ఆకలి మరియు అప్పుల కారణంగా లక్షలాది మంది రైతులు ఆత్మహత్యలకు పాల్పడుతున్న భయానక వాస్తవాన్ని మనం ఎదుర్కొన్నప్పుడు, ఈ ప్రజాస్వామ్య భారత్ తన పూర్తి అవమానాన్ని ఎక్కడ దాచగలదు? ఈ స్పష్టమైన వైరుధ్యానికి ఒకే ఒక వివరణ ఉంది: ప్రజాస్వామ్యం ముసుగులో, ఈ దేశ ప్రజలు నిరంతర, నీచమైన నాటకానికి గురవుతున్నారు.

ముఖ్య సమస్యను పరిష్కరించే ముందు, విస్తృతమైన అవినీతి సమస్యను పరిశీలిద్దాం. జాతీయ ప్రగతికి ప్రధాన అవరోధంగా పేర్కొంటూ, అన్ని ఖర్చులతో దాని నిర్మూలన కోసం ప్రజలు గట్టిగా కోరుతున్నారు. దేశం నుండి అక్రమంగా తరలించబడిన బిలియన్ల రూపాయలను తిరిగి పంపాలని డిమాండ్లు చేస్తున్నారు. కానీ ఇక్కడ ఒక కీలకమైన ప్రశ్న తలెత్తుతుంది: దీని అర్థం ఈ దేశంలోని మెజారిటీ సహజంగానే నిజాయితీ లేనివారా? లేకపోతే, ఇలాంటి వ్యవస్థ ఒక ప్రజాస్వామ్యంలో ఎలా కొనసాగుతుంది? ఇన్ని భారీ మొత్తాలు స్థాపించబడిన చట్టపరమైన మార్గాలను నావిగేట్ చేయకుండా విదేశాలకు బదిలీ చేయబడవు, ఈ దోపిడీకి మెజారిటీ యొక్క అంతర్గత సమ్మతిని సూచిస్తుంది. రంధ్రాలున్న కుండలో నీరు నిలువదు అనేది నిజం, అయినప్పటికీ మనం సరిగ్గా అలాంటి పాత్రలో నీరు పోస్తూనే

ఉన్నాం. ఈ లోపభూయిష్టమైన వ్యవస్థను సరిచేయడానికి లేదా భర్తీ చేయడానికి నిరాకరించడం ద్వారా, మనం నిరంతర, విపరీతమైన వృధాను నిర్ధారిస్తాము.

కానీ ఉప్పును దాని లవణీయత నుండి తొలగించలేనట్లే, ఈ దేశం నుండి అవినీతిని నిర్మూలించలేము. ఎందుకంటే అన్యాయం ఈ రాజ్యానికి మూలస్తంభాన్ని ఏర్పరుస్తుంది. ఇది అర్థం చేసుకోవడానికి, మనం "చట్టాలు" అని పిలిచే నియమాలు మరియు నిబంధనల యొక్క నిజమైన ఉద్దేశ్యాన్ని పరిశీలించాలి. శతాబ్దాలుగా, బ్రిటిష్ వారు ఈ భూమిని ఒకే ఒక లక్ష్యంతో పాలించారు: దాని వనరుల యొక్క నిరోధించబడని దోపిడీ మరియు దోపిడీ. రక్తం సులభంగా తీయడానికి ఒకరు శరీరం యొక్క అవయవాలను బంధించినట్లే, భారతవర్ష ప్రజలు అనేక చట్టాల ద్వారా బంధించబడ్డారు. ఈ చట్టాలు వారిని బ్రిటిష్ సామ్రాజ్యానికి బానిసలుగా మార్చాయి.

ఈ అణచివేత ఉన్నప్పటికీ, చాలా మంది స్వాతంత్ర్యం గురించి కలలు కన్నారు, ఉరిశిక్షతో సహా చెప్పలేని హింసను అనుభవించారు. పంజాబ్‌లోని జలియన్‌వాలా బాగ్‌లో నిరాయుధులైన, అమాయక పురుషులు, మహిళలు మరియు పిల్లలను విచక్షణారహిత కాల్పుల ద్వారా జరిగిన ఊచకోతలో వలస పాలకులు ఎటువంటి పశ్చాత్తాపం చూపలేదు. ఈ భయానక చర్య పూర్తిగా "స్థాపించబడిన చట్టపరమైన విధానం ప్రకారం" నిర్వహించబడిందని మాకు చెప్పబడింది. ఈ భూమి ప్రజల మనస్సుల నుండి స్వేచ్ఛ మరియు స్వాతంత్ర్యం యొక్క ఏదైనా భావనను తొలగించే స్పష్టమైన ఉద్దేశ్యంతో బ్రిటిష్ పార్లమెంటుచే ఈ "చట్టాలు" రూపొందించబడ్డాయని గుర్తుంచుకోవడం చాలా ముఖ్యం.

అసంఖ్యాకమైన పుస్తకాలు 1947 ఆగస్టు 15న "భారతదేశం" అని పిలువబడే భూభాగం మన ఆరాధనీయ స్వాతంత్ర్య సమరయోధుల కలలను నెరవేరుస్తూ ఒక స్వతంత్ర దేశంగా అవతరించిందని ప్రకటిస్తున్నాయి. అయితే, నిశితంగా పరిశీలిస్తే, ఆ రోజున, లెక్కలేనన్ని ఇతర బ్రిటిష్ చట్టాల మాదిరిగానే, మరొక చట్టం - "భారత స్వాతంత్ర్య చట్టం, 1947" మాత్రమే అమలులోకి వచ్చిందని తెలుస్తుంది. ప్రశ్నించినప్పుడు, ఆ చట్టాన్ని వ్యక్తిగతంగా చూసినట్లు దాదాపు ఎవరూ చెప్పలేదు. ఆ రోజు దేశం "స్వతంత్రం" పొందిందని వారు వార్తాపత్రికలలో చదివారు లేదా రేడియోలో విన్నారు అంతే.

నిజానికి, ఈ చట్టం "భారతదేశాన్ని" ఒక స్వతంత్ర దేశంగా స్థాపించలేదు. పూర్వపు బ్రిటిష్ భూభాగం "భారతదేశంలో," ఈ చట్టం కేవలం రెండు "కొత్త డొమినియన్లను" సృష్టించింది: "భారతదేశం" మరియు "పాకిస్తాన్." ఇంతకుముందు ఒక కాలనీ "భారతదేశం" ఉన్న చోట, దానిని కేవలం రెండు భాగాలుగా విభజించారు - తప్పనిసరిగా పరిపాలనా సౌలభ్యం కోసం రెండు కాలనీలను సృష్టించారు, చట్టపరమైన భాషలో "కొత్త డొమినియన్లు" అని పిలుస్తారు. ముఖ్యంగా, ప్రతి డొమినియన్ యొక్క కార్యనిర్వాహక అధిపతి - గవర్నర్-జనరల్‌ను ఎన్నుకునే అధికారం సంబంధిత డొమినియన్ ప్రజలకు లేదని చట్టం నిర్దేశించింది. బదులుగా, 1947 భారత స్వాతంత్ర్య చట్టంలోని సెక్షన్ 5లో స్పష్టంగా పేర్కొన్నట్లుగా, బ్రిటిష్ చక్రవర్తి గవర్నర్-జనరల్‌ను నియమించారు.

"భారత స్వాతంత్ర్య చట్టం" అని చట్టానికి పేరు పెట్టినప్పటికీ, "స్వాతంత్ర్యం" అనే పదం దాని వచనంలో ఎక్కడా కనిపించకపోవడం ఆశ్చర్యకరమైన విషయం. ఒక సంవత్సరం ముందు, 1946లో, బ్రిటిష్ ప్రభుత్వం డొమినియన్ కోసం ఒక

రాజ్యాంగాన్ని రూపొందించడానికి రాజ్యాంగ సభను ఏర్పాటు చేసింది. ఈ రాజ్యాంగ సభ సభ్యులెవరూ "భారత పౌరులు" కాదని గుర్తుంచుకోవడం చాలా కీలకం. "భారత పౌరుడు" అనే పదం మొదటిసారిగా 1950 జనవరి 26న అమలులోకి వచ్చిన "భారత రాజ్యాంగంలో" కనిపించింది. కనీసం ఆ తేదీ వరకు, బ్రిటిష్ భూభాగంలోని ప్రజలందరూ చట్టబద్ధంగా బ్రిటిష్ పాలనకు లోబడి ఉండేవారు. కాబట్టి, ఆ రాజ్యాంగంలో ఉన్న ప్రతిదీ బ్రిటిష్ చక్రవర్తి ఇష్టానికి లోబడి ఉంటుంది. అదే రాజ్యాంగం దేశ అత్యున్నత చట్టంగా కొనసాగుతోంది మరియు కోరుకున్నప్పటికీ, దానిని ఈ దేశంలోని స్వేచ్ఛా పౌరులు కొత్తదానితో భర్తీ చేయలేరు. ఎందుకంటే రాజ్యాంగాన్ని భర్తీ చేసే ఏదైనా ప్రయత్నాన్ని దాని "ప్రాథమిక లక్షణాలకు" సవరణలను నిషేధించే సుప్రీంకోర్టు తీర్పు అడ్డుకుంటుంది. మరియు సుప్రీంకోర్టు కూడా అదే రాజ్యాంగంలోని ఒక నిబంధన క్రింద సృష్టించబడిందని మనం మరచిపోకూడదు.

దీని అర్థం పూర్వపు వలస పాలకులు మనల్ని మనం ఎలా పాలించుకోవాలో ఖచ్చితమైన విధానాలను కూడా నిర్దేశించారు. ఈ వాస్తవాన్ని బట్టి, మన స్వాతంత్ర్యం ఎక్కడ ఉంది? దీన్ని మరింత స్పష్టంగా వివరించడానికి, ఈ ఉపమానాన్ని పరిశీలించండి: భూమి అమ్మకంలో విక్రేత తన "ఉపకార బుద్ధితో" భూమిపై ఒక గుడిసెను నిర్మిస్తానని మరియు కొనుగోలుదారుడు కొనుగోలు చేసిన తర్వాత ఆ గుడిసెలో నివసించవలసి ఉంటుందని నిర్దేశిస్తాడు. కొనుగోలుదారుడు అవసరమైతే గుడిసెను మరమ్మతు చేయవచ్చు, కానీ దానిని కూల్చివేయకుండా - అంటే, దాని "ప్రాథమిక లక్షణాలను" మార్చకుండా ఖచ్చితంగా నిషేధించబడింది - మరియు, ఒక కాంక్రీట్ ఇల్లు కట్టడం నిషేధం. అమ్మకం పూర్తయిన తర్వాత ఈ

షరతు కొనసాగితే, చట్టం దృష్టిలో, అమ్మకం చెల్లదు, ఎందుకంటే భూమిపై విక్రేత నియంత్రణ పూర్తిగా వదులుకోలేదు.

ఈ ఉపఖండం తీవ్రమైన అలజడికి గురవుతున్న అల్లకల్లోల సమయంలో, అటువంటి షరతును అంగీకరించడం సంక్షోభాన్ని అధిగమించడానికి ఏకైక మార్గంగా అనిపించి ఉండవచ్చు అని మనం అంగీకరిద్దాం. అయితే, ఆ సందర్భంలో, "స్వాతంత్ర్యం" తర్వాత, పార్లమెంటుకు రాజ్యాంగాన్ని ఆమోదించే అధికారం ఉంటుందని మరియు అవసరమైతే, పాతదాన్ని భర్తీ చేయడానికి కొత్తదాన్ని సృష్టించే అధికారం ఉంటుందని రాజ్యాంగంలో స్పష్టంగా ఒక ఆర్టికల్ ఉండాలి. స్పష్టంగా చూపినట్లుగా, రాజ్యాంగంలో అలాంటి ఆమోద ఆర్టికల్ లేదు. దీని అర్థం "భారతదేశం" అని పిలువబడే బ్రిటిష్ డొమినియన్ కోసం రూపొందించబడిన మరియు బ్రిటిష్ చక్రవర్తికి అనుకూలమైన రాజ్యాంగం ప్రజలపై దేశ అత్యున్నత చట్టంగా విధించబడింది. ఇది బ్రిటిష్ పాలన మరియు దోపిడీ నుండి భారత ప్రజలను విడిపించాలని కోరుకున్న మన గౌరవనీయ స్వాతంత్ర్య సమరయోధుల కలలకు పూర్తి విరుద్ధంగా ఉంది. ఈ విముక్తికి ప్రాథమిక అవసరం ఏమిటంటే, బ్రిటిష్ పాలనకు లోబడి ఉన్న వారిని శాశ్వత అణచివేతలో ఉంచడానికి రూపొందించబడిన "చట్టాలు" అని పిలువబడే అణచివేత బ్రిటిష్-నిర్మిత సంకెళ్లను తొలగించడం.

1947 ఆగస్టు 15 తరువాత కూడా, మరియు 1950 జనవరి 26 తరువాత కూడా, "భారతదేశం" అని ఇప్పుడు పిలువబడే భూభాగంలో బ్రిటిష్-నిర్మిత చట్టాలలో ఎక్కువ భాగం అమలులో ఉన్నాయి. "రాజ్యాంగం"లోని నిబంధనల ద్వారా, ఈ బ్రిటిష్-నిర్మిత చట్టాలకు కొత్త ఊపిరి పోయబడింది, శతాబ్దాలుగా ప్రజలను కదలకుండా ఉంచిన అదే పరిమితులను

కొనసాగించింది. పర్యవసానంగా, ప్రజలు తమకు సరిగా అర్థం కాని చట్టాల ద్వారా తెలివిగా చిక్కుకుపోవడంతో, దేశం నిర్దాక్షిణ్యంగా దోపిడీకి గురవుతూనే ఉంది. ప్రస్తుత అంచనాల ప్రకారం భారతీయ కోర్టులలో ఎప్పుడూ దాదాపు ముప్పై మిలియన్ కేసులు పెండింగ్‌లో ఉన్నాయి. ప్రతి కేసు ద్వారా కనీసం పది మంది ప్రత్యక్షంగా లేదా పరోక్షంగా ప్రభావితమవుతారని అనుకుంటే, భారతదేశంలో దాదాపు మూడు వందల మిలియన్ల మంది ప్రజలు నిరంతరం చట్టపరమైన ఆందోళనలతో బాధపడుతున్నారు. ప్రతి సంవత్సరం మనం వినే "సమ్మిళిత వృద్ధి" గురించిన నిరంతర వాక్చాతుర్యం ఉన్నప్పటికీ, వారి పరిస్థితులు మెరుగుపడకపోవడంలో ఆశ్చర్యం లేదు.

మనకు ఇంకా నిజమైన విముక్తి లభించలేదనే వాస్తవం మన దైనందిన జీవితంలో స్పష్టంగా కనిపిస్తుంది. 1947 ఆగస్టు 15కి ముందు, బ్రిటిష్ పాలనకు వ్యతిరేకంగా అహింసా మరియు హింసాత్మక నిరసనలు సర్వసాధారణం, మరియు రాయల్ పోలీసులు స్వాతంత్ర్య సమరయోధులపై క్రూరమైన హింసతో స్పందించారు. క్రౌన్ సేవకులుగా పోలీసులు సార్వభౌముని ప్రయోజనాలను కాపాడటానికి నిర్దాక్షిణ్యంగా వ్యవహరించవలసి ఉన్నందున, ఆ సమయంలో ఇది అర్థమయ్యేది. అయితే, భారతదేశం రాజకీయంగా స్వతంత్రమైన తరువాత కూడా ఇలాంటి పోలీసుల అకృత్యాలు ప్రబలంగా ఉండటం చాలా కలవరపెడుతోంది. ఈ స్వాతంత్ర్యం నిజమైనదైతే, పోలీసులు ఇప్పుడు ఎవరి ప్రయోజనాలను కాపాడుతున్నారు? ప్రజాస్వామ్యం నిజంగా ప్రజలను భూమికి యజమానులను చేస్తే, ఈ ప్రజలే ఎందుకు నిరసన తెలుపుతున్నారు? ప్రజాస్వామ్యంలో ఉన్నట్లుగా, మనమే చట్టాలను చేసేవారమైతే, మనం సృష్టించిన

చట్టాలను మనం ఎందుకు ఉల్లంఘించవలసి వస్తుంది? ఈ ప్రశ్నలను నేరుగా ఎదుర్కొనే సమయం ఆసన్నమైంది, మరియు మనం - ఈ భూమి ప్రజలం, మనమందరం, కేవలం మానవులుగా - మనమే చేయాలి.

ఈ సందర్భంలో, "దేశం" అనే పదానికి నిజమైన అర్థాన్ని మనం పరిశీలించాలి. మానవులు నివసించే భూభాగాన్ని మనం "దేశం" అని పిలుస్తాము. మానవులు లేకుండా, దేశం ఉండదు. ఉదాహరణకు, దాని విస్తారమైన విస్తీర్ణం ఉన్నప్పటికీ, చంద్రుడు నివాసయోగ్యం కాని కారణంగా దేశం కాదు. ఇది "మానవులు" మరియు "దేశం" మధ్య సన్నిహిత సంబంధాన్ని తెలియజేస్తుంది. తార్కికంగా, ఒక దేశం యొక్క అభివృద్ధి దాని ప్రజల పురోగతిని ప్రతిబింబించాలి, ఎందుకంటే దానిని కలిగి ఉన్నవారిని విడిచిపెట్టి దేశం అభివృద్ధి చెందదు. ఈ దేశంలోని మెజారిటీ ప్రజలు అభివృద్ధి యొక్క కొన్ని కృత్రిమ స్థాయిలో "వెనుకబడి" ఉన్నారని తరచుగా చెబుతారు. ఇది ఉద్దేశపూర్వక తప్పుడు ప్రాతినిధ్యం. ఈ తయారు చేసిన వివక్షను కొనసాగించడానికి, మెజారిటీని ఉద్దేశపూర్వకంగా ప్రతికూల స్థితిలో ఉంచుతారు. సమాజం ప్రారంభం నుండి, శ్రామిక ప్రజల శ్రమ యొక్క ప్రయోజనాలను కొద్దిమంది ప్రత్యేక హక్కులు అనుభవించేలా వివక్ష యొక్క విత్తనాలు జాగ్రత్తగా నాటబడ్డాయి.

శ్రమ అనివార్యమైన ప్రజలు సమైక్యంగా ఒక సమూహంగా ఏకమైతే, ప్రత్యేక హక్కులు అనుభవించే కొద్దిమంది సమాజంలోని ఎక్కువ మందిపై తమ ఆధిపత్యాన్ని కొనసాగించలేరు. కాబట్టి, జనాభాలో వివక్షను ప్రోత్సహించడం ద్వారా, వారు విచ్ఛిన్నమైన, బలహీనమైన వ్యక్తులుగా తగ్గించబడ్డారు. అందువల్ల, వారు శతాబ్దాలుగా అనుభవించిన బాధను ప్రశ్నించడానికి వారు చాలా అరుదుగా ధైర్యం చేస్తారు.

కొన్ని లోతుగా పాతుకుపోయిన, సాంప్రదాయ ఆలోచనలు తీవ్రంగా మార్చబడే వరకు ఈ విధానం కొనసాగుతుంది - మరియు ఈ మార్పును తీసుకువచ్చే శక్తి ప్రజల వద్దనే ఉంది. దేశాన్ని మార్చడానికి, మొదట తనను తాను మార్చుకోవాలి, దీనికి స్వతంత్ర ఆలోచన సామర్థ్యం అవసరం. కానీ మానవులు లేకుండా, దేశం యొక్క భావన అర్థరహితం. కాబట్టి, ఒక దేశంలో ఏదైనా మానవ చర్యకు, ప్రజలే బాధ్యత వహిస్తారు. "మేము" అనేది "నేను" యొక్క బహువచనం కాబట్టి, నేను, సారాంశంలో, దేశం. నేను దానిని నేరుగా సృష్టించాను. నేను లేకుండా, దేశం ఉండదు!

"అలాంటి చిన్న ఆలోచన దేశ ప్రస్తుత స్థితిని నిజంగా మెరుగుపరచగలదా?" అని ఎవరైనా అడగవచ్చు. "నేను"లో మార్పు అనివార్యంగా దేశంలో మార్పును సూచిస్తుంది కాబట్టి సమాధానం ఖచ్చితంగా అవును. అయినప్పటికీ, "ఈ ఆలోచన అంత శక్తివంతమైనదైతే, ప్రజల దుస్థితి ఎప్పుడో అంతమై ఉండేది. అంతేకాకుండా, దేశం గణనీయంగా అభివృద్ధి చెందింది, అంతరిక్ష సాంకేతికతలో కూడా అద్భుతమైన పురోగతిని సాధించింది. మీ తర్కం ప్రకారం, ఇది ప్రజల జీవన పరిస్థితులలో గణనీయమైన మెరుగుదలను సూచించాలి" అని ఎవరైనా అభ్యంతరం చెప్పవచ్చు. ప్రతిస్పందనగా, ఈ పురోగతి యొక్క ప్రయోజనాలు జనాభాలో చాలా తక్కువ మంది మాత్రమే అనుభవిస్తున్నారని, ఎక్కువ మంది మినహాయించబడ్డారని మనం అంగీకరించాలి. మెజారిటీలో ఆకలి, పోషకాహార లోపం మరియు ఆత్మహత్యలు ఇంకా ఎక్కువగా ఉన్నాయి. ఈ అసమానతకు మూల కారణం "నేను దేశం" అనే ఆలోచన ఇంకా సమాజంలోకి వ్యాపించకపోవడమే.

ఈ చైతన్యం లేకపోవడమే దేశ దుస్థితి మారకుండా నిరోధిస్తుంది. ప్రజలు ఈ వాస్తవాన్ని గ్రహిస్తే, అది నిర్దాక్షిణ్యమైన దోపిడీపై నిర్మించబడిన సామాజిక వ్యవస్థలో గణనీయమైన అలజడిని సృష్టిస్తుంది. అలాంటి పరిస్థితిని నివారించడానికి, కొద్దిమంది దోపిడీదారులు ఈ ఆలోచనను కల్పితమని ఉద్దేశపూర్వకంగా కొట్టిపారేస్తారు. ప్రజలు సమాజంలో తమ నిజమైన స్థానాన్ని గుర్తిస్తే, వారి అవినీతి భవనం పేకమేడలా కూలిపోతుందని వారు భయపడతారు. కానీ నిజం ఏమిటంటే ఈ ఆలోచన కల్పితం మాత్రమే కాదు, ఈ所谓的 నాగరిక వ్యవస్థను కూల్చివేయడానికి చాలా సులభమైన పద్ధతి. ఈ స్పష్టమైన మార్గాన్ని దాచడానికి, ప్రజలలో ఎక్కువ మందిని నిరక్షరాస్యత మరియు పేదరికం యొక్క చీకటిలో ఉంచడానికి మొదటి నుండి ప్రయత్నాలు జరిగాయి. బయటపడటానికి సమయం ఆసన్నమైంది, మరియు మనమందరం ఈ లక్ష్యం వైపు కృషి చేయాలి, ఎందుకంటే మనం ఈ దేశానికి నిజమైన ప్రతిరూపం!

సంక్లిష్ట సిద్ధాంతాలను ఆశ్రయించకుండా ఈ దేశంలోని పరిస్థితులను అర్థం చేసుకోవడానికి, సందడిగా వేడుక జరుగుతున్న ఒక పెద్ద ఇంటి ఉపమానాన్ని ఉపయోగిద్దాం. రాత్రి సమయం, ఇల్లు ప్రకాశవంతంగా వెలిగిపోతోంది మరియు అతిథులు ఆనందిస్తున్నారు. అకస్మాత్తుగా, దురుద్దేశంతో, ఎవరో మెయిన్ పవర్ సప్లైని నిలిపివేశారు. ఇల్లంతా చీకటిలో మునిగిపోతుంది మరియు వెంటనే గందరగోళం ఏర్పడుతుంది. ప్రజలు భయపడి పారిపోవడానికి ప్రయత్నిస్తారు, కానీ చీకటి వారిని అడ్డుకుంటుంది, ఇది గందరగోళం మరియు భయాందోళనకు దారితీస్తుంది. వారు ఒకరిపై ఒకరు పడిపోతారు, ఫర్నిచర్ తలకిందులవుతుంది మరియు సాధారణ అస్తవ్యస్తత

రాజ్యమేలుతుంది. అప్పుడు ప్రశ్న ఏమిటంటే: ఈ అంతం లేని గందరగోళం నుండి మనం ఎలా తప్పించుకోవాలి?

విద్యుత్తుతో పరిచయం లేని వారికి, ఈ గందరగోళాన్ని పరిష్కరించడం చాలా కష్టంగా అనిపించవచ్చు. కొందరు ఈ పరిస్థితిని నీచత్వం మరియు స్వార్థం వంటి ప్రతికూల మానవ లక్షణాలకు కూడా ఆపాదించవచ్చు. అయితే, పరిష్కారం చాలా సులభం: మెయిన్ పవర్ స్విచ్‌ను తిరిగి "ఆన్" చేయాలి. కాంతి తిరిగి రావడం వల్ల చీకటి వల్ల కలిగిన గందరగోళం వెంటనే తొలగిపోతుంది. అదేవిధంగా, ఈ విశాలమైన భూమిలోని అన్ని సమస్యలకు మూల కారణం మన మనస్సులలోని అజ్ఞానపు చీకటిలో దాగి ఉంది. ఈ అజ్ఞానం నిర్మూలించబడే వరకు, ఈ సమస్యలు నిరవధికంగా కొనసాగుతాయి మరియు చీకటిలో స్నేహితులుగా ఒకరినొకరు గుర్తించలేక శత్రువులుగా ఒకరితో ఒకరు పోరాడుతూనే ఉంటాము. కానీ మనం అర్థం చేసుకోవాలి: ఎవరూ ఉద్దేశపూర్వకంగా కాంతిని ఆపివేయలేదు. మానవ నాగరికత చరిత్రలో, పూర్తి అవగాహన యొక్క కాంతి నిజంగా ఎప్పుడూ వెలిగించబడలేదు. అందుకే ప్రపంచంలోని చాలా మంది ప్రజలు స్వతంత్ర ఆలోచనకు దూరమయ్యారు. అయితే, మన నిజమైన అంతర్గత బలాన్ని తెలుసుకునే ఈ అసాధ్యమైన పనికి మనల్ని మనం అంకితం చేసుకోవాలని మేము నిర్ణయించుకున్నాము. మరియు దీనికి సమయం ఇదే.

మొదట, ఈ దేశం పేరును పరిశీలిద్దాం. ప్రాచీన కాలం నుండి, దీనిని "భారతవర్ష" అని పిలుస్తారు. సింధు నది ఒడ్డున ఒక నాగరికత వృద్ధి చెందింది, ఇది విదేశీ భాషలలో సింధు లోయ నాగరికతగా పిలువబడింది. అయితే, ఈ నాగరికత ఆవిర్భావానికి ముందే, రామాయణంలో వివరించినట్లుగా, ఈ భూమి యొక్క దక్షిణ భాగంలో ఇప్పటికే అత్యంత అభివృద్ధి చెందిన నాగరికత

ఉంది. అయినప్పటికీ, విదేశీ దండయాత్రదారులు, వారి ప్రయోజనాల కోసం, మొత్తం భూమిని చుట్టుముట్టడానికి "సింధు లోయ నాగరికత" అనే పదాన్ని సృష్టించారు మరియు దేశానికి "ఇండియా" అని పేరు పెట్టారు. వింతగా, "స్వాతంత్ర్యం" తరువాత కూడా, ఈ గొప్ప ప్రాచీన భూమిని ఇప్పటికీ అధికారికంగా "ఇండియా" అని పిలుస్తారు. వ్యక్తులకు కొన్నిసార్లు బహుళ పేర్లు ఉండవచ్చు, కానీ ఒకే భూమికి "ఇండియా" మరియు "భారత్" అనే రెండు అధికారిక పేర్లు ఎలా ఉంటాయి?

మన లోతుగా పాతుకుపోయిన దాస్యం యొక్క స్పష్టమైన ఉదాహరణ రాజ్యాంగంలోనే కనిపిస్తుంది, ఇక్కడ దేశానికి "ఇండియా, అనగా భారత్" అని పేరు పెట్టారు. "భారత్, అనగా ఇండియా" అని కాకపోవడం గమనార్హం. మన పూర్వపు బ్రిటిష్ పాలకుల సౌలభ్యం కోసం "ఇండియా" అనే పేరుకు ప్రాధాన్యత ఇవ్వబడింది. మనం నిజంగా స్వతంత్రులమని ప్రకటించుకున్నందున, మనం "ఇండియా"ను తిరస్కరిస్తూ, మన దేశానికి ఏకైక పేరుగా "భారత్"ను స్వీకరించాలి. చాలా మంది "మహాభారత్" చదివారు, కానీ "మహాఇండియా" అని పేరున్న దాన్ని ఎవరూ వినలేదు. మన గత బానిసత్వానికి చిహ్నం తప్ప మరేమీ కాని "ఇండియా" అనే పదాన్ని మన భారత్ నుండి తొలగిద్దాం.

నిజమైన అవగాహన అనే దీపం ఎప్పుడూ వెలగకపోవడం వల్ల, ప్రజలు నిజమైన స్వేచ్ఛను ఎప్పుడూ అనుభవించలేదు. వ్యవస్థీకృత సమాజం ప్రారంభం నుండి, నియంత్రణ శక్తి "రాజు" చేతుల్లో ఉంది. అతని ఆజ్ఞలు చట్టమయ్యాయి; అతని మాట తుది తీర్పు. కానీ చట్టాల యొక్క మూలంగా భావించబడే రాజు యొక్క "రాజరికం" స్వయంగా ప్రాథమికంగా చట్టవిరుద్ధమని మనం గుర్తించలేకపోతున్నాము. మనం మళ్ళీ చెబుతున్నాము:

సంక్లిష్టమైన లేదా సొగసైన సిద్ధాంతాలను ఆశ్రయించకుండా ఈ విషయాన్ని నేరుగా పరిష్కరిస్తాము.

దీన్ని వివరించడానికి, మానవ సమాజం ఏర్పడకముందు, చరిత్రపూర్వ కాలంలో ఒక రోజును ఊహించుకుందాం. ఒక చిన్న నది ప్రవహిస్తోంది, మరియు దాని ఒడ్డున ఒక మామిడి చెట్టు ఉంది. ఒక వ్యక్తి చెట్టు ఎక్కుతూ మామిడి పండ్లు కోస్తున్నాడు. కొద్ది దూరంలో, మరొక వ్యక్తి చేపలు పడుతున్నాడు. అప్పుడు మూడవ వ్యక్తి కనిపిస్తాడు. కొంతసేపు వారిని గమనించిన తరువాత, అతను చెట్టుపై ఉన్న వ్యక్తిని సమీపించి, "మిత్రమా, ఏమి కోస్తున్నావు?" అని అడుగుతాడు. ఆ వ్యక్తి "పండ్లు. నీకు ఒకటి కావాలా?" అని సమాధానం ఇస్తాడు. ఆ అపరిచితుడు ఒక పండిన మామిడి పండును తీసుకుని, అది రుచికరమైనదని కనుగొని, "మామిడి-మనిషికి" ధన్యవాదాలు తెలుపుతాడు, ఆపై చేపలు పట్టే వ్యక్తి వద్దకు వెళ్తాడు. ఇలాంటి మార్పిడి తరువాత, అతను చేపను బహుమతిగా పొందుతాడు మరియు "చేప-మనిషికి" ధన్యవాదాలు తెలుపుతాడు.

మరుసటి రోజు, ఆ అపరిచితుడు తిరిగి వస్తాడు, ఈసారి ఒక స్నేహితుడితో. వారు మొదట మామిడి పండ్లు కోసే వ్యక్తిని సందర్శిస్తారు. కొత్త వ్యక్తి కూడా మామిడి పండును రుచి చూడాలనుకుంటున్నాడని తెలుసుకున్న తరువాత, చెట్టుపై ఉన్న వ్యక్తి మరింత ఉత్సాహంతో తన పండ్లను పంచుకుంటాడు, అలా చేయడం గౌరవంగా భావిస్తాడు. తరువాత వారు చేపలు పట్టే వ్యక్తితో అదే ప్రక్రియను పునరావృతం చేస్తారు. ఎటువంటి శ్రమ లేకుండా మామిడి పండ్లు మరియు చేపలను తినడం ద్వారా, అపరిచితులు శ్రమించేవారి కంటే దాదాపు రెట్టింపు శక్తిని పొందుతారని గమనించండి. శ్రమించేవారు చెట్టు ఎక్కడానికి లేదా చేపలు పట్టడానికి తమ శక్తిలో సగాన్ని ఖర్చు చేస్తారు, అయితే

అపరిచితులు ఏమీ ఖర్చు చేయరు. ఈ విధంగా, మోసం ద్వారా, మూడవ వ్యక్తి ఇతరుల శ్రమ ఫలితాలను తినడం ద్వారా క్రమంగా మరింత శక్తివంతమవుతాడు. అతని బలం మరియు ప్రభావం పెరిగేకొద్దీ, ప్రజలు అతనికి భయపడటం ప్రారంభిస్తారు. ఒకప్పుడు దయగా ఉచితంగా ఇవ్వబడినది కాలక్రమేణా తప్పనిసరి "రక్షణ డబ్బు" అవుతుంది, చివరికి అతన్ని చట్టాన్ని రూపొందించే వ్యక్తి మరియు రాజుగా స్థాపిస్తుంది. ఇది "చట్ట పాలన" ముసుగులో రాజు ప్రజలను దోపిడీ చేయడం ప్రారంభమవుతుంది.

ఈ కుయుక్తి వ్యక్తి మోసం ద్వారా తన "రాజరికాన్ని" ప్రారంభించాడు - మరో మాటలో చెప్పాలంటే, చట్టవిరుద్ధంగా. సద్భావనతో ఇవ్వబడిన దాతృత్వ చర్యలుగా ప్రారంభమైనది బలవంతపు రాబడి వసూలు లేదా పన్నులుగా మార్చబడింది. జనాభా నుండి ఈ పన్నులను సజావుగా వసూలు చేయడానికి కాలక్రమేణా వివిధ విధానాలు అమలు చేయబడ్డాయి. అలాంటి ఒక వ్యవస్థ, ఇప్పుడు దాదాపు గ్రంథం యొక్క స్థాయికి పెంచబడింది, దీనిని అర్థశాస్త్రం అంటారు. "బలవంతుడిదే న్యాయం" అనేది ప్రబల సూత్రం కాబట్టి, రాజు తప్పు చేయలేడు మరియు ఎల్లప్పుడూ నిస్సందేహంగా సరైనదిగా పరిగణించబడతాడు. సార్వభౌముని ఆజ్ఞ చట్టం కాబట్టి, చట్టాన్ని పాటించే ప్రజలు రాజుకు విధేయత చూపవలసి ఉంటుంది.

ప్రజలు రాజు యొక్క సార్వభౌమత్వాన్ని స్వచ్ఛందంగా అంగీకరించలేదు; వారు క్రూరమైన బలవంతం ద్వారా విధేయతకు బలవంతం చేయబడ్డారు. అయితే, రాజు తన ఉనికి పూర్తిగా విధేయత గల ప్రజల ఉనికిపై ఆధారపడి ఉంటుందని స్పష్టంగా తెలుసు. ఈ ప్రజలు తామే అన్ని శక్తులకు నిజమైన మూలమని, వారందరూ సమానమని మరియు ఒకే మానవ

కుటుంబానికి చెందినవారని గ్రహించడంలో విఫలమవడం ఈ దోపిడీ వ్యవస్థ ప్రారంభం నుండి వారిలో విభజనను సృష్టించింది. ధనవంతులు మరియు పేదలు, విద్యావంతులు మరియు నిరక్షరాస్యులు, ఉన్నత మరియు దిగువ అనే భేదాలకు మించి, లెక్కలేనన్ని ఇతర కృత్రిమ వర్గాలు ఖచ్చితంగా తయారు చేయబడ్డాయి, వేర్వేరు మతాలు, కులాలు మొదలైన వాటిని కనుగొన్నారు. ఈ విధంగా, ప్రజలు లెక్కలేనన్ని సమూహాలుగా విభజించబడ్డారు, ప్రకృతిలో ఎప్పుడూ లేని మరియు ఎప్పటికీ ఉండలేని విభజనలు. అమాయక ప్రజలు, అర్థంలేని అంతర్గత పోరాటంలో నిమగ్నమై, రాజు యొక్క ఈ కుయుక్తి యుక్తిని గుర్తించడంలో విఫలమయ్యారు. ఈ విధంగా రాచరికం యొక్క టెంటకిల్స్ మానవ సమాజాన్ని పూర్తిగా వినియోగించాయి. దీని వెలుగులో, "పేద" అనే పదం తప్పుగా ఉందని గుర్తించడం ముఖ్యం. సాంప్రదాయకంగా, ఒక వ్యక్తి రోజువారీ ప్రాథమిక మనుగడ కోసం కష్టపడితే - ఉదాహరణకు, ఒక బొగ్గు గని కార్మికుడు - అతన్ని "పేద" అని పిలుస్తారు. ప్రతిరోజూ తన ప్రాణాలను పణంగా పెట్టి, అతను బొగ్గును వెలికి తీయడానికి గనిలోకి దిగుతాడు. బొగ్గు లేకుండా, బొగ్గుతో నడిచే విద్యుత్ ప్లాంట్లు ఉంటాయా? బొగ్గుపై ఆధారపడే భారీ పరిశ్రమలు కూడా ఉంటాయా? అంతిమంగా, ఈ అపారమైన సంపదకు నిజమైన మూలం ఆ "పేద" కార్మికుడే. అప్పుడు, అలాంటి అపారమైన సంపదను సృష్టించిన వ్యక్తిని మనం "పేద" అని ఎలా పిలవగలం?

"నిరక్షరాస్యుడు" అనే పదాన్ని ఇప్పుడు పరిశీలిద్దాం. మనం, "విద్యావంతులం," ఒక రైతును లేదా చెప్పులు కుట్టేవాడిని నిరక్షరాస్యులుగా ఎలా ముద్ర వేయగలం? మన విద్యను గొప్పగా చెప్పుకునే మనం, రైతు లేదా చెప్పులు కుట్టేవాడు సులభంగా

చేసే పనులను చేయలేమని మనకు ఎప్పుడూ అనిపించదు. అప్పుడు మనం కూడా వారి నైపుణ్యాలలో నిరక్షరాస్యులం కాదా? వారికి తరచుగా విద్య లేకపోవడానికి కారణం వారికి అలాంటి అవకాశాలు నిరాకరించబడటమే. ఉద్దేశపూర్వకంగా ఒకరి కాలు విరగ్గొట్టి, ఆపై అతని "దురదృష్టానికి" జాలిపడటం లాంటిది.

రాచరికం తరువాత ప్రజాస్వామ్యం వచ్చింది. రాజు యొక్క అధికారం పట్ల అసూయతో నడిపించబడి, కొందరు వ్యక్తులు నియంత్రణను స్వాధీనం చేసుకోవడానికి కుట్ర పన్నారు. నిజమైన శక్తి ప్రజలతో ఉంటుందని వారు అర్థం చేసుకున్నారు, కాబట్టి వారు "ప్రజాస్వామ్యం"లో "డెమోస్" (ప్రజలు) అనే పదాన్ని ఉపయోగించారు, ప్రజలు నేరుగా దేశ వ్యవహారాలను నిర్వహిస్తారనే ఆలోచనను స్పష్టంగా తెలియజేస్తుంది. అయితే, వాస్తవం ఏమిటంటే "ప్రజాస్వామ్యం" రాచరికానికి మరో రూపం మాత్రమే. రాచరికంలో ఒకే రాజుకు బదులుగా, "ప్రజాస్వామ్యం"లో బహుళ "మంత్రులు" ఉంటారు.

రాజు అధికారాన్ని అమలు చేయడానికి బానిసత్వం యొక్క సంకెళ్ళు నిర్వహించబడవలసినట్లే, ప్రజాస్వామ్యాలలో కూడా, ప్రజల నిరంతర దోపిడీని నిర్ధారించడానికి రాచరిక యుగం నుండి అన్ని చట్టాలు నిలుపుకోబడ్డాయి. ఫలితంగా, సంపదను అందించేవారిగా ప్రజల పాత్ర రాచరికంలో ఉన్నట్లే మారదు. కాబట్టి, ప్రజాస్వామ్యంలో "మనమందరం రాజులం" అనే విస్తృతంగా ప్రచారం చేయబడిన ఆలోచన వాస్తవంలో ఎటువంటి ఆధారం లేని స్వచ్ఛమైన కవితా ఊహ. "ప్రజాస్వామ్యం"లో, ప్రజల ప్రతినిధులు దేశ వ్యవహారాలను "నిర్దేశిస్తారు" అని చెబుతారు, కానీ ఆచరణలో, రాజకీయ పార్టీలు ఎన్నుకున్న కొందరు వ్యక్తులు దేశాన్ని "పాలిస్తున్నారు". మనం ఇప్పటికీ

"పాలక పార్టీ" అనే పదాన్ని ఉపయోగించడం యాదృచ్ఛికం కాదు. "స్వేచ్ఛ" సాధించిన తర్వాత "పాలకులు" ఎలా ఉండగలరు లేదా "ప్రజాస్వామ్యం"లో "ప్రభుత్వం" అనే పదం యొక్క ఔచిత్యం ఏమిటి అని ఎవరూ ప్రశ్నించరు.

ప్రజా ప్రాతినిధ్య చట్టం, 1951 ప్రకారం ఈ దేశంలో ఎన్నికలు జరుగుతాయి, కానీ ఈ ఎన్నికలలో "పోటీ" చేసేవారు ప్రజల నిజమైన ప్రతినిధులు కాదు. దాదాపు ప్రతి సందర్భంలోనూ, వారు ఒక రాజకీయ పార్టీ లేదా మరొకటిచే నియంత్రించబడతారు. కాబట్టి, వారి ప్రాథమిక బాధ్యత ప్రజలతో కాదు, వారి పార్టీతో ఉంటుంది. దేశ పౌరుల సంక్షేమానికి అన్ని ఎన్నికల అభ్యర్థులు ప్రాధాన్యత ఇస్తారని అనుకోవడం సహేతుకంగా ఉంటుంది. రాజకీయ పార్టీలు ఈ లక్ష్యాన్ని సాధించడానికి స్పష్టమైన, చక్కగా నిర్వచించబడిన ప్రణాళికలు ఉన్నాయని ఆశించడం కూడా సహేతుకంగా ఉంటుంది. ఇది నిజమైతే, ఎన్నికలను "గెలవడానికి" ఇంత తీవ్రమైన పోటీ ఎందుకు ఉంది? ఒక సాధారణ ఉపమానాన్ని పరిశీలించండి: కొంతమంది ఒక ఇంటికి రంగు వేయడానికి ఉత్తమమైన రంగు గురించి చర్చిస్తుంటే, ఒకరు తెలుపు, మరొకరు గులాబీ మరియు మూడవ వ్యక్తి బూడిద రంగును సూచించవచ్చు. అయినప్పటికీ, వారందరూ ఇంటిని అందంగా తీర్చిదిద్దాలనే ఉమ్మడి లక్ష్యాన్ని పంచుకుంటారు. వారు శత్రువులు కాకపోతే, రాజకీయాలలో ఇదే సహకార స్ఫూర్తి ఎందుకు ఉండదు? దోపిడీ స్థితిని కొనసాగించడానికి పరస్పర శత్రుత్వాన్ని కొనసాగించడం చాలా అవసరం కాబట్టి అది అలా ఉండదు. కాబట్టి, రాష్ట్ర వ్యవస్థలో ప్రాథమిక మార్పు లేకుండా, నిజమైన పురోగతి మరియు ప్రజల పరిస్థితి మెరుగుదల అసాధ్యమని స్పష్టమవుతుంది. ఈ

మార్పును సాధించడానికి, మనం మొదట మన బలహీనతలకు మూలాలను తొలగించాలి.

ఒక వ్యక్తి మొత్తం వ్యవస్థ యొక్క జడత్వాన్ని ఎలా మార్చగలడని మనం తరచుగా ఆశ్చర్యపోతాము. మొదట, దేశ ప్రస్తుత స్థితి మన సామూహిక నిష్క్రియాత్మకతకు ప్రత్యక్ష ఫలితమని మనం గుర్తించలేకపోతున్నాము. మనం చర్య తీసుకోవడం ప్రారంభించిన తర్వాత ఈ జడత్వం అనివార్యంగా ముగుస్తుంది. రెండవది, నేను ఒంటరిని కాదు. ఒకటి కంటే ఎక్కువ బిలియన్ మూడు వందల మిలియన్ల "నేను"లు కలిసి ప్రస్తుత "భారతదేశాన్ని" ఏర్పరుస్తాయి. మానవ శరీరాన్ని ఏర్పరుచుకునే లెక్కలేనన్ని కణాల మాదిరిగానే ప్రతి "నేను" ఇతరులతో సన్నిహితంగా అనుసంధానించబడి ఉంది. శరీరం గాయపడినప్పుడు, మొత్తం శరీరం ఒకేసారి స్పందిస్తుంది మరియు ట్రిలియన్ల కొద్దీ కణాలు దాడి నుండి రక్షించడానికి కలిసి పనిచేస్తాయి. ఇతర కణాలతో అనుసంధానించబడినప్పుడు ఒకే కణం యొక్క అపారమైన శక్తిని ఇది తెలియజేస్తుంది. అదేవిధంగా, మనలో ప్రతి ఒక్కరూ అపారమైన శక్తికి ఒక పెద్ద నిధి, దాని గురించి మనకు చాలా వరకు తెలియదు.

ఈ భూమి ప్రజలందరూ మనం ఒకే కుటుంబ సభ్యులమని మరియు మనం ఒకరికొకరు పూరకంగా ఉన్నామని గ్రహించినప్పుడు, మన సామూహిక చైతన్యం మేల్కొంటుంది. ఆదర్శ కుటుంబంలో ఉన్నట్లుగా, అవినీతికి చోటు లేదు, అదేవిధంగా, దేశంలో అవినీతి ఉండటానికి ఎటువంటి కారణం ఉండదు. కుటుంబంలోని సభ్యులందరూ ఒక సమస్యను పంచుకున్నట్లే, దేశంలోని ఏ ప్రాంతంలోనైనా తలెత్తే ప్రతి సమస్యను మనం కూడా పంచుకుంటాము. ఎవరూ ఎక్కడా ఆకలితో ఉండరు. ఇది ఒకే సమయంలో ప్రజల మనస్సుల

నుండి ద్వేషం, అసూయ లేదా అసూయకు గల అన్ని కారణాలను నిర్మూలిస్తుంది.

మానవత్వం ప్రపంచంలో అత్యంత ముఖ్యమైనదిగా పరిగణించబడుతున్నందున, డబ్బు తక్కువ స్థానంలో ఉండాలి. అయితే, వాస్తవానికి దీనికి విరుద్ధంగా ఉంది, కాబట్టి మనం డబ్బు పాత్రను స్పృహతో పునఃపరిశీలించాలి. మానవత్వానికి మించింది ఏదీ ఉండకూడదు, డబ్బు కూడా కాదు. "ప్రజాస్వామ్యం" ఒక తప్పుడు పేరు కాబట్టి, ఈ ఆదర్శ వ్యవస్థకు కొత్త పేరు పెడదాం. ప్రజల ఉనికి ఒక దేశాన్ని ఏర్పరుస్తుంది కాబట్టి, అలాంటి స్థితిలో దేశ నిర్వహణలోని ప్రతి అంశంలో ప్రజలు అత్యున్నత పాత్ర పోషిస్తారని సూచించడానికి మేము బెంగాలీలో "గణసత్త" అనే పదాన్ని రూపొందించాము.

"ప్రజాస్వామ్యం"లో, ప్రజల పాత్ర "ఓటర్లు" లేదా "ఎన్నికదారులు"గా తగ్గించబడుతుంది, అయితే వారిని పాలించే నిజమైన అధికారం "ఎన్నికైన" ప్రతినిధులకు ఉంటుంది. ఈ ప్రతినిధులు "ఎన్నికైన" తర్వాత - ఏ విధంగానైనా, న్యాయమైనా లేదా అన్యాయమైనా - వారు వ్యవస్థపై పూర్తి నియంత్రణను స్వాధీనం చేసుకుంటారు మరియు ప్రజలు తమ దురదృష్టానికి మౌన ప్రేక్షకులుగా మారతారు.

గణసత్త కింద, ఈ పరిస్థితి తీవ్రంగా మార్చబడుతుంది. ఎన్నికల తర్వాత కూడా ప్రజలు తమ నిజమైన అధికారాన్ని వినియోగిస్తారు. ఎన్నికైన ప్రతినిధి ఎన్నికదారుల ఇష్టానుసారం మాత్రమే పదవిలో ఉంటారని నిర్ధారిస్తూ, తగిన అధికారులచే ఎన్నికల చట్టానికి తగిన సవరణ అమలు చేయబడుతుంది. అంటే, ప్రజలు అవసరమని భావించినప్పుడల్లా ఎన్నికైన ప్రతినిధిని వెనక్కి పిలిచే అధికారం ప్రజలకు ఉంటుంది, తద్వారా

అవినీతిని దాని మూలంలోనే నిర్మూలిస్తుంది. అలాంటి వెనక్కి పిలిచే అవకాశం కూడా పదవిలో ఉన్నవారికి స్పష్టమైన సందేశాన్ని పంపడం ద్వారా పరిస్థితిని గణనీయంగా మెరుగుపరుస్తుంది.

గణసత్త గట్టిగా స్థాపించబడిన తర్వాత, మన ఉనికి పూర్తిగా ఇతరుల శ్రేయస్సుపై ఆధారపడి ఉంటుందని మనలో ప్రతి ఒక్కరూ క్రమంగా గ్రహిస్తారు. మనం ఎవరికంటే ఎక్కువ లేదా తక్కువ కాదు; ప్రతి ఒక్కరూ సమానంగా ముఖ్యమైనవారు. పర్యవసానంగా, మానవ శరీరంలోని ట్రిలియన్ల కణాల మధ్య శత్రుత్వం లేనట్లే, మన మధ్య ఎటువంటి శత్రుత్వం ఉండదు. పాదం, మెదడు మరియు శరీరంలోని ప్రతి ఇతర భాగం ఒకే కణాలతో కూడి ఉంటుందని గుర్తుంచుకోవడం చాలా అవసరం, అవి సమానంగా ముఖ్యమైనవి. అయినప్పటికీ, ఈ సహజ సామరస్యం మానవ సమాజంలో లేదు. కారణం చాలా సులభం: ప్రజలు ఏకం కాకుండా నిరోధించడానికి, అనాది కాలం నుండి, "రాజులు" ఉపరితల లేబుల్స్ మరియు వర్గీకరణల ద్వారా కృత్రిమంగా విభజనలను సృష్టించారు. అందుకే నిజమైన మానవుడు "భిన్నత్వంలో ఏకత్వం" అనే తప్పుదోవ పట్టించే, బహుళ వర్ణ నినాదం క్రింద దాగి ఉన్నాడు. ఈ నిజమైన మానవుడు మేల్కొని నియంత్రణను తీసుకున్నప్పుడు, గణసత్త స్థాపించబడుతుంది మరియు గణసత్తలోనే ప్రపంచ భవిష్యత్తు ఉంది.

అటువంటి సామాజిక వ్యవస్థను స్థాపించడానికి, "మై హీ భారత్" (నేను భారత్) అనే రాజకీయ పార్టీ ఏర్పడింది. ఈ భూమి ప్రజలందరూ ఒకే కుటుంబానికి చెందినవారని మేము నమ్ముతున్నాము కాబట్టి, మనమందరం దేశం యొక్క మొత్తం పురోగతిని కోరుకుంటున్నాము కాబట్టి నిజమైన అడ్డంకులు

ఉండవు. దయచేసి మాతో చేరండి మరియు మనమందరం కలిసి ముందుకు సాగుదాం. ఈ దేశ భవిష్యత్తు - ఇది మన భవిష్యత్తు కూడా - మనం ఊహించినట్లుగానే ఉంటుంది, ఎందుకంటే మనం లేకుండా - నేను లేకుండా - భారత్ లేదు.

మై హీ భారత్!

మై హీ భారత్ రాజ్యాంగం నుండి ఒక భాగం

"IIవ ప్రకరణం. లక్ష్యాలు మరియు ఉద్దేశాలు

పార్టీ యొక్క ప్రధాన లక్ష్యం మరియు ఉద్దేశ్యం భారతదేశంలోని మొత్తం జనాభాను ఒకే పెద్ద కుటుంబంగా సమైక్యం చేయడం. చెప్పబడిన కుటుంబంలోని సభ్యులందరూ మతం, జాతి, కులం, లింగం, సామాజిక హోదా మొదలైన వాటికి సంబంధించిన బాహ్య మరియు కృత్రిమ భేదాలను విస్మరించి, అన్ని విధాలా సమానమైన వ్యక్తిగత సహజ మానవులుగా మాత్రమే గుర్తించబడతారు, ఇవి వారిని శాశ్వతంగా తమలో తాము విభజిస్తాయి.

భారతదేశంలో నివసించే మానవుల దుఃఖానికి మూల కారణం ఏమిటంటే, వారిలో అత్యధిక శాతం మందిని ఎల్లప్పుడూ నిర్ణయాధికార ప్రక్రియ నుండి దూరంగా ఉంచడం, కొద్దిమంది మాత్రమే మిగిలిన జనాభాను తెలివైన మానవులుగా కాకుండా కేవలం సంఖ్యలుగా విస్మరించి, తమ సొంత ఎంపిక ప్రకారం దేశ వ్యవహారాలను తారుమారు చేస్తారని పార్టీ గట్టిగా నమ్ముతుంది. దశాబ్దాలు గడిచిపోయినా ఎలాంటి భౌతిక మార్పు రాకపోవడంతో, భారతదేశం ప్రతి రంగంలోనూ రాణించేలా ప్రజలు స్వయంగా పరిస్థితిని నేరుగా తమ ఆధీనంలోకి తీసుకోవలసిన సమయం ఆసన్నమైంది.

మానవ నివాసితుల ఉనికి ద్వారా మాత్రమే ఒక భూభాగం దేశంగా రూపాంతరం చెందుతుంది, అందువల్ల ఈ దేశంలోని ప్రతి వ్యక్తి వాస్తవానికి భారతదేశానికి పర్యాయపదం. తాను స్వయంగా భారతదేశం అనే గ్రహింపుతో, ప్రతి వ్యక్తిలో దేశ నిర్మాణ పవిత్ర

కార్యక్రమంలో ముందుకు రావడానికి అపారమైన విశ్వాసాన్ని నింపవచ్చు. అందుకే పార్టీ పేరు "మై హీ భారత్".

ఈ ప్రధాన థీమ్‌తో నడిపించబడి, పార్టీ ఈ క్రింది చర్యను చేపడుతుంది:

స్వతంత్ర వ్యక్తి యొక్క సార్వభౌమాధికారానికి అత్యంత గౌరవం ఇవ్వడం మరియు వారందరికీ ఒక ఉమ్మడి వారసత్వం ఉందని మరియు వారి స్పష్టమైన ఆజ్ఞ లేకుండా ఈ దేశంలో ఏదీ కదలదని ఈ భూమికి యజమానులలో ఒకరని గ్రహించడం;

వ్యక్తుల మధ్య శత్రుత్వానికి కారణమయ్యే ఘర్షణ పదార్థాలు పేదరికం, నిరక్షరాస్యత, సామాజిక వివక్ష మొదలైనవి దోపిడీ కోసం వారిని శాశ్వత అణచివేతలో ఉంచడానికి ఉద్దేశపూర్వకంగా సృష్టించబడ్డాయి;

పేదవాడుగా వర్ణించబడిన వ్యక్తి పేదవాడు కాదు, దీనికి విరుద్ధంగా, అతను సంపదకు ఏకైక మూలం;

所谓 "చట్టాలు" పేరుతో వలస పాలనలో చేసిన బానిసత్వ సాధనాలు ప్రజలు స్వేచ్ఛగా ఉన్నారని చెప్పినప్పటికీ, దాని రక్త పిపాసి టెంటకిల్స్‌తో ఇప్పటికీ పూర్తి స్థాయిలో పనిచేస్తున్నాయి; మరియు

ప్రస్తుత వ్యవస్థ ఏదైనా ప్రజల ఉమ్మడి కోరికలకు లోబడి ఉండాలని మరియు ఆధిపత్య సాధనంగా పనిచేయకూడదని మరింత గ్రహించి, మై హీ భారత్ భారతదేశంలోని ప్రతి నివాసిని దయతో ముందుకు వచ్చి బలం మరియు విశ్వాసం నుండి దేశ వ్యవహారాలను చూసుకోవాలని పిలుపునివ్వడం ద్వారా ప్రబలంగా ఉన్న సామాజిక, ఆర్థిక, రాజకీయ మరియు

చట్టపరమైన వ్యవస్థలను సమూలంగా మార్చడంలో అన్ని విధాలా తీవ్రంగా సహాయపడుతుంది."